

Tamara Postma

# Alles wat ik aan je miste

Oxymoron 2

LUITINGH-SIJTHOFF

Tekst © 2024 Tamara Postma

Uitgave door uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4514 6

ISBN 978 90 210 4509 2 (e-book)

ISBN 978 90 210 4510 8 (luisterboek)

NUR 301

[www.lsuitgeverij.nl](http://www.lsuitgeverij.nl)

[www.boekenwereld.com](http://www.boekenwereld.com)

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Aan Richard,

Zie je wel? Ik heb heus niet alleen maar hobby's die een spoor van chaos en destructie achterlaten in huis. Ook al kost deze hobby me dan weer mijn nachtrust... Het is maar goed dat je zoveel van me houdt.

‘Life is about change. Sometimes it’s painful. Sometimes it’s  
beautiful. But most of the time, it’s both’

— Lana Lang

# Proloog

## Jamie

*Tien jaar geleden*

*Als ik later groot ben, dan...*

Al mijn hele leven weet ik het antwoord op die vraag. Vroeger, toen ik klein was, beantwoordde ik hem steevast met ‘rijk’ en later, toen ik het uit kon spreken, met ‘succesvol’. Waar ik dan precies rijk en succesvol mee wilde worden wist ik niet. Ik weet het nu nog steeds niet. Het enige wat ik weet, is dat dat mijn ultieme doel is en dat ik er keihard voor wil werken.

Dat keihard werken heeft altijd al in me gezeten. Al zolang ik me herinner wil ik overal de beste in zijn. Wil ik alles winnen. Het is een eigenschap die ik zonder enige twijfel van mijn vader heb. Hij is ook een harde werker. De afgelopen jaren werkte hij zelfs zoveel, dat mensen regelmatig aan mam vragen of ze misschien gescheiden zijn en ze nu een alleenstaande moeder is. Kinderen uit mijn klas geloven vaak niet eens dat ik ook nog een vader heb, zo onzichtbaar is hij.

Maar vandaag komt daar eindelijk verandering in. Want vandaag is het carrièredag op het Lunenberg college. Een dag waar ik al weken naar uitkijk. Of eigenlijk misschien wel al sinds het begin van het schooljaar, toen ik dit project op het jaarrooster zag staan.

Ik heb de dagen weggestreept op de kalender. Zo erg keek ik

uit naar vandaag. Heel sneu, maar misschien wel meer dan naar mijn eigen verjaardag dit jaar.

Iedere ouder die zich opgegeven heeft, krijgt even de tijd om wat over zijn of haar beroep te vertellen. We hebben al naar een makelaar geluisterd, een zwemjuf, een verpleegkundige en een hovenier. Maar waar ik echt op zit te wachten, is de toespraak van mijn vader. Hij heeft beloofd om te komen. Sterker nog, hij heeft zelfs gezegd dat hij iets voorbereid heeft en het kan niet anders dan dat dat helemaal fantastisch is. Oké, het kostte wel wat moeite om hem over te halen. Zo heb ik vijf keer het aanmeldformulier op zijn bureau gelegd. Heb ik er drie keer naar gevraagd toen ik hem bij het ontbijt vluchtig zag en ben ik één keer zelfs opgebleven tot hij thuiskwam van zijn zakenreis, zodat ik hem eraan kon herinneren. Ik ben allesbehalve een opgever, maar toen ik voor de zoveelste keer dat onaangeraakte aanmeldformulier zag liggen op iedere plek waar ik hem neergelegd had, was ik wel heel dichtbij. Waarom kon hij nou niet gewoon een beetje tijd voor me vrijmaken? Toen Hazel vorig jaar een vader-en-dochterfeest op school had, kwam hij wel opdagen. Waarom dan niet voor mij? Ik ben toch zijn zoon?

Het zal vast geen verrassing zijn dat ik bijna van mijn stoel viel van verbazing toen ik op een woensdagochtend, twee weken geleden, aan mijn bakje cornflakes zat en hij ineens het ingevulde papier naast me neerlegde. Hij stelde me een aantal vragen en beloofde dat hij iets moois zou gaan presenteren, om daarna mam een kus te geven en de deur uit te rennen.

Vol trots gaf ik de brief aan mijn mentor, die een beetje argwanend vroeg of ik zeker wist dat ik het niet zelf had ingevuld. Alleen maar omdat ik ooit een verlobbriefje uit naam van mijn vader had geschreven toen ik een dagje gespijbeld had. Maar

nee, hij had het ingevuld. Hij zou komen. Toen ik het nog eens navroeg omdat ik toch een beetje twijfelde, verzekerde hij me ervan dat hij er echt zou zijn. Hij zou zelfs een dag eerder vanuit Singapore naar huis vliegen om op tijd te zijn.

Afgelopen donderdagavond zag ik hem zelfs achter zijn bureau zitten waar hij een toespraak voorbereidde. Oké, het klonk wat formeel en sommige termen zijn echt niet interessant voor middelbareschoolleerlingen, maar goed. Hij deed het tenminste. Alles leek goed te gaan en ik was zó blij dat pap eindelijk tijd vrijmaakte voor mij. Dat iedereen op school zou zien dat ik heus wel een vader heb. Dat ze niet meer denken dat ik lieg. Maar vooral het besef dat ik belangrijk genoeg voor hem ben, dat deed me nog het meeste.

Ongeduldig frustel ik aan mijn broek, steeds naar de deur kijkend of ik hem al zie. Waar blijft hij nou? Hij is al bijna aan de beurt, na de toespraak van Lucy's vader die in de kunsthandel zit. En aangezien hij al aan het afronden is, voel ik de zenuwen door mijn lijf gieren.

*Laat me alsjeblieft niet zitten, pap.*

Ik heb mezelf vanmorgen streng toegesproken dat ik niet zenuwachtig zou zijn. Maar hier zit ik dan, met handen klam van het zweet, terwijl ik niet eens de gene ben die iets moet vertellen. Ik hoop zo dat hij op tijd is. Dat hij überhaupt komt.

'Bedankt Stijn, dat was erg leerzaam,' zegt mevrouw De Boer, die de presentatiestukjes tussen de sprekers door verzorgt en iets over iedere spreker vertelt voor ze opkomen.

Waarom zie ik hem nergens? Waarom is hij er nog niet? Vluchtig kijk ik om me heen of hij misschien ergens tussen het publiek zit. Dat ik hem gewoon niet heb gezien. Ik volg zelfs Lucy's vader met mijn ogen, om te kijken of er een bepaald gedeelte is voor de sprekers, om te kijken of pap daar misschien

zit. Maar nee, hij loopt naar Lucy en Hazel, die giechelend naast elkaar zitten. Natuurlijk zit Hazel weer te giechelen. Ze zou ook eens een keer iets serieus nemen. Die hele carrièredag is niets voor meisjes zoals zij. Want een carrière krijgt ze toch niet. Ik bedoel, met Fauve als moeder? Het is niet voor niets dat Hazel niet eens een strookje meekreeg. Iedereen weet dat Hazels moeder niet werkt. In tegenstelling tot mijn ouders. Mam doet iets met marketing bij een reclamebureau, wat precies weet ik niet. Maar mijn vader... Ik kijk echt tegen hem op. Hij heeft al zo ontzettend veel bereikt en ik weet zeker dat zijn toespraak leerzaam zal zijn. Zonder twijfel de beste van allemaal.

Inmiddels flink geïrriteerd draai ik me om richting de deur om te kijken of hij er al is. En dan, precies op het moment dat ik naar de opengaande deur kijk, draait mijn maag ineens om.

*Mam? Wat doet mam hier nou? Waarom is pap er niet?*

Haastig komt ze binnenlopen, zich verontschuldigend omdat ze wat laat is. In haar armen heeft ze een enorme doos vol met kleine tasje, stuk voor stuk voorzien van het logo van het bedrijf waar ze werkt.

‘Welkom, Frédérique,’ begint mevrouw De Boer. ‘Frédérique Florijn is de moeder van Jamie en ze gaat jullie wat vertellen over haar baan als marketingmanager.’

Eerlijk is eerlijk, mam haar toespraak is geweldig. Ik weet niet wanneer ze tijd heeft gehad om dit allemaal voor te bereiden, maar ze komt met zoveel leuke verhalen en voorbeelden dat niet alleen alle leerlingen én volwassenen aandachtig zitten te luisteren, maar een paar zelfs roepen dat ze daar ook willen werken.

Om het af te maken heeft ze voor iedereen een kleine goodiebag met daarin een zonnebril, een doosje pepermunt en zelfs een appel meegenomen, allemaal voorzien van logo's. Het zijn



er behoorlijk veel en als ik haar met een van de dozen de zaal in zie lopen, zie ik haar naar me kijken. Het is overduidelijk dat ze wel wat hulp kan gebruiken en als het pap was geweest was ik meteen opgesprongen om te helpen. Kinderachtig als ik ben blijf ik zitten en neger ik haar pogingen om oogcontact te maken.

Niet dat hulp lang op zich laat wachten, hoor. Die uitslover van een Hazel grijpt natuurlijk meteen haar kans en springt overeind om de andere doos te pakken, zodat ze kan helpen met uitdelen. Ze probeert gewoon weer een wit voetje bij mam te halen. Alsof dat nodig is, ze is sowieso al hun favoriet.

De slijmbal.

Me nog steeds opwindend over de afwezigheid van pap, zit ik daar op de harde plastic stoel. Mijn armen over elkaar en een gezicht dat zo op onweer staat, dat het lijkt alsof ik net twee maanden huisarrest heb gekregen.

Ik zit daar. Ik zie hoe leuk iedereen het vindt. Dat de toespraak van mam de beste van allemaal was. Dat hij waarschijnlijk veel interessanter en grappiger was dan die van pap. Dat mam heel veel mensen echt enthousiast heeft gemaakt en dat ze waarschijnlijk zelfs een dikke bonus gaat krijgen, omdat een paar mensen al roepen dat ze gaan solliciteren. Overal om me heen hoor ik hoe leuk mensen het vonden en toch ben ik teleurgesteld.

Ik wilde niet dat zij hier kwam. Pap zou komen. Pap zou vertellen over zijn bedrijf, hoe hij het had opgebouwd en had laten groeien tot wat het nu is. Een verhaal dat ik al zo vaak gehoord heb en toch luister ik liever naar hem dan naar mam die vertelt over de marketingstunt voor een opticien waarbij ze wiebeloogjes op ieder tijdschrift, iedere krant en iedere straatposter van onze stad en de wijde omtrek hadden geplakt. Iets waar

ze behoorlijk veel media-aandacht mee hadden gegeneerd, omdat mensen het zo'n briljante actie vonden.

Weet je? Het gaat me niet eens om die toespraak, want ik kan zijn verhaal wel dromen. Ik wilde gewoon dat hij hier zou zijn. Voor één keer had ik gevraagd of hij tijd voor me vrij wilde maken. Om mij belangrijker te vinden dan zijn werk. Maar zelfs dat was te veel gevraagd.

Waarom kan hij er niet gewoon voor me zijn? Is het dan te veel moeite om één gaatje in zijn agenda voor mij vrij te maken? Hij deed het toch ook voor Hazel? Waarom dan niet voor mij?

Ik voel dat mijn ogen beginnen te branden. Zo erg raakt dit gedoe me. Het laatste wat ik wil is dat ik hier te midden van al mijn klasgenoten ga zitten janken. Dus ondanks het feit dat mam op me af komt, met een stralende blik omdat het zo goed ging, kan ik haar niet onder ogen komen. Kwaad schuif ik met alle kracht die ik heb mijn stoel naar achteren, sta op en been langs haar heen naar de uitgang.

Ik weet niet waar ik naartoe wil, maar ik wil de school uit. Dat voel ik aan alles. Zo snel als ik kan ren ik naar het uiteinde van de gang, richting de deuren, die ik vol woede openduw. Met mijn voeten over de tegels stampend ren ik naar het fietsehok. De plek waar ik en mijn maten altijd komen als we buiten het zicht van leraren willen blijven. Op volle kracht trap ik tegen een van de houten planken van het hok, waarvan het droge hout het meteen begeeft. Uit mijn keel komt een kwade schreeuw, voor ik mezelf tegen de muur werp en daar begin te huilen.

*Eén uur.* Eén uur van zijn tijd. Dat is alles wat ik van hem vroeg. Een kleine moeite. Gewoon komen opdagen. Ik weet niet wat voor smoes hij heeft om niet te komen. Het maakt me ook niet uit. Waarom ben ik niet belangrijk genoeg voor hem?

Waarom ben ik niet belangrijk genoeg om heel even tijd voor vrij te maken?

Ruw haal ik mijn mouw langs mijn betraande gezicht en adem diep in.

Ik ga hem laten zien dat ik wel belangrijk ben. Ik ga werken. Zo ontzettend hard werken, zodat ik alles wat hij ooit opgebouwd heeft kan overtreffen. Ik ga ervoor zorgen dat hij niet meer om me heen kan. Zoveel bereiken dat hij wel trots moet zijn.

Ja, daar op dat moment, tegen het fietsenhokje op school, besluit ik dat ik er alles aan ga doen om hem te bewijzen dat ik het wel waard ben.

Wat het me ook gaat kosten.

# 1

## Jamie

*Eerste kerstdag*

*Het leven heeft een heleboel zijwegen.*

Dat is de zin die in me opkomt als ik in de lift sta, die me naar mijn appartement brengt. Eerste kerstdag was vreselijk. Zeg maar gerust rampzalig. Vanmorgen lag ik nog met Hazel in bed. Werd ik wakker naast die enorme bos rood haar, hoorde ik haar zachte, piepende ademhaling. Ik weet nog dat ik wenste dat alles zo kon blijven. Dat het hier niet hoefde te stoppen. Maar diep vanbinnen wist ik al dat dit de laatste ochtend was dat ik naast haar wakker zou worden. En ik heb nog gelijk gekregen ook.

Ik loop de lift uit richting mijn appartement. Eenmaal voor de deur vis ik automatisch mijn sleutels al uit mijn zak, om dan ineens te verstijven.

Ik wil nog niet naar binnen. Niet naar de plek waar ik al haar spullen zal zien. Waar ik alleen maar aan haar zal denken. Waar ik haar zal ruiken, waar ik me alle mooie momenten van de afgelopen dagen zal herinneren. God, ze is nog maar net uit mijn leven en ik mis haar al. Ik hoop maar dat het het waard was, dat ik de goede beslissing gemaakt heb.

Diep inademend breng ik de tag naar de deur, als ik tot mijn verbazing zie dat hij helemaal niet op slot is. Wat vreemd is,

want mijn deur gaat automatisch op slot als ik wegga. Een voorzorgsmaatregel die ik heb genomen na het glitterspektakel.

Er klopt iets niet. Niet alleen dat mijn deur niet op slot is, maar er is meer. Het is hier anders dan toen ik vanmorgen wegging en niet alleen omdat Hazel nu niet bij me is. Al kan ik er de vinger niet helemaal op leggen wat er dan wel aan de hand is. Aarzelend duw ik de deur open en loop de hal in waar ik mijn jas aan de kapstok hang, naast een warme winterjas in zo'n hysterische kleur roze dat hij maar van één persoon kan zijn.

En dan ruik ik het ineens. Een mierzoete, bloemige geur die ik meteen herken. Het voelt als een slecht voorteken, een bevestiging van het gevoel dat er iets niet klopt. Dat er iets niet goed is.

Zo snel als ik kan loop ik van de deur naar de woonkamer, duw hem met volle snelheid open en hap dan naar adem als mijn vermoedens bevestigd worden. Daar zit ze, op mijn zwartleren bank. Haar benen over elkaar en haar ogen groot van verbazing. Het is raar om haar hier te zien en tegelijkertijd is het alsof ze nooit is weggeweest.

'Jamie...' zegt ze met ingehouden adem, alsof ze niet had verwacht dat ik hier nu al zou zijn.

'Je bent hier... Waarom?' komt er ongelovig uit mijn mond.

Ze komt overeind en loopt naar me toe. Al voor ze dichtbij is, zie ik het verdriet in haar ogen. Verdriet dat ik veroorzaakt heb. Is dat wat ik tegenwoordig doe? Vrouwen ongelukkig maken?

'We hebben een fout gemaakt, Jamie. Ik... ik heb een fout gemaakt. Ik heb zo'n spijt van die domme ruzie. Ik mis je en ik hou van je. Kunnen we het alsjeblieft nog een kans geven? Ik kan echt niet zonder je. Ik wil het niet. Alsjeblieft? Ik snap het als je erover na moet denken, maar...'

Een kans.

Het zijn maar twee woorden en toch kunnen ze samen enorm veel veranderen. Als ik dit doe, het aanpakken van deze kans, is er geen weg meer terug. Ik zal nooit terug kunnen naar hoe het was. Ben ik dan niet de grootste sukkel ooit? Dat ik zoveel opgeef voor dit? Deze keuze is zo moeilijk. Daarnet in de auto wist ik het zó zeker. Ik was zo enorm zeker van mijn zaak en had zelfs een stappenplan in mijn hoofd met hoe ik het zou gaan aanpakken. Waarom is er niemand die me vertelt wat ik moet doen? Wat het juiste is?

Ik kijk naar haar en zie dat ze op het punt staat om heel hard te gaan huilen, alsof ze denkt te weten wat mijn antwoord gaat zijn. Maar dat kan ze niet weten. Hoe kan ze het weten als ik zelf zo enorm twijfel over wat ik moet doen? Waarom ben ik niet een beetje meer zoals pap? Hij lijkt altijd te weten wat het juiste is om te doen, op welk moment dan ook. Als hij hier nu zou zijn, als hij in mijn schoenen zou staan, wat zou hij dan doen? Welke keuze zou hij maken?

Domme vraag natuurlijk, want ik weet het antwoord al zonder erover na te denken. Pap zou voor zijn carrière gaan. Zonder enige moeite kan ik me de woorden herinneren die hij uitsprak toen ik hem vroeg waarom hij niet naar mijn carrière dag gekomen was. Woorden waar ik toen kwaad en verdrietig om werd, maar die ik nu steeds beter snap. Precies zoals hij zei.

‘Jongen,’ zo begon hij, ‘waarschijnlijk snap je er nu niets van en maakt het je alleen maar bozer, maar geloof me. Als je zo hard hebt gewerkt om een doel te bereiken en je bent zo dichtbij om het te halen, dan is het zonde om het op te geven voor dingen die op dat moment misschien belangrijk lijken, maar het voor je toekomst niet zijn. Daarmee wil ik niet zeggen dat jij niet belangrijk bent, alleen was die klant in Zürich waar ik toen plots heen moest vliegen vanuit Singapore, belangrijker. Het

was een kans die ik anders nooit meer zou krijgen en waar ik ontzettend veel spijt van had gehad als ik hem was misgelopen.’

Een paar weken later hoorde ik uiteindelijk zijn toespraak. Mam en ik zaten in de zaal bij een businesssevent waar hij als spreker te gast was. Hij gebruikte dezelfde tekst die hij op mijn carrièredag had moeten geven:

*‘Het leven komt met een heleboel zijwegen. Die kunnen bestaan uit mooie dingen, maar ook minder leuke dingen. Kleine kansen, of juist tegenslagen. De weg naar succes is geen rechte lijn, maar een weg met een heleboel hobbels en bochten. Dat geeft niet. Met iedere hobbel die je overwint en met iedere bocht die je neemt, leer je dingen. Wordt je drang om je doel te halen sterker. Visualiseer een doel, laat je door niets afleiden. Bij alles wat je doet, houd je dat ultieme doel voor ogen. En dan, op een dag, zul je het halen. De klim naar de top is niet makkelijk en vaak eenzaam, maar als je er eenmaal bent, als je boven op die berg staat en je doel gehaald hebt, dan doen al die zijweggetjes er niet meer toe. En dan was het alles waard.’*

Ondanks het feit dat hij uitgebreid zijn excuses heeft aangeboden, is de vertrouwensband tussen ons sindsdien beschadigd. Toch vergaf ik hem toen hij me in de steek liet. Domweg omdat ik niet wilde dat hij nog meer afstand van me zou nemen. En nu ik me in eenzelfde situatie bevind, snap ik hem. Hij zou altijd voor zijn carrière gaan toen hij mijn leeftijd had. Dat weet ik zeker. Hij zou niet zo dom zijn om voor zoiets onzekers als de liefde te kiezen als er nog zoveel te bereiken zou zijn in zijn carrière. Dat moet ik voor ogen houden. Dingen die echt belangrijk zijn, die doen ertoe. Niet dit soort domme bevestigingen die toch nooit een kans gehad hebben.

En dat is wat ik in mijn hoofd houd als ik mijn besluit neem. Ik heb een doel, een groot doel en ik moet me niet laten afleiden door zijweggetjes en andere dingen. Ik moet de top behalen.

Over de hobbeltjes heen springen. Niet kiezen voor iets wat me nu misschien heel gelukkig maakt, maar voor iets wat op lange termijn veel zal veranderen in mijn leven. Maar vooral ook niet terugvallen in oude fouten, die mijn leven heel wat lastiger zullen maken.

Voor ik het weet, zak ik op één knie, neem ik haar hand in de mijne en kijk ik haar aan. Mijn hart schreeuwt dat ik dit niet moet doen, dat ik spijt zal krijgen van deze keuze, maar mijn hoofd drukt die gedachten weg en laat me die paar woorden uitspreken die alles zullen veranderen.

Haar ogen zeggen alles. Dit is wat ze wilde, waar ze naar verlangde. Een nieuw pad dat deuren opent. Een soort snelweg naar de top.

Nu ga ik er komen, nu zal mijn vader trots op me zijn. Ik weet het zeker. Het moet gewoon.

Terwijl ze in mijn armen vliegt, voel ik mijn hart verkrampen, alsof er een barst in ontstaat. En terwijl ik weet dat er niets is wat die barst nog kan repareren, hoor ik in mijn hoofd die paar woorden die ik zojuist uitsprak nog na-echoën.

‘Vivian, wil je met me trouwen?’



## 2

# Hazel

*Paris holds the key to your heart.*

Of tenminste, dat zong Anastasia vroeger in mijn lievelingsfilm. En met lievelingsfilm bedoel ik dat ik hem zeker twee keer op een dag keek, soms nog vaker. O, wat was ik verliefd op die blauwe glitterjurk met de witte handschoenen die ze droeg. Om over die ene gele jurk aan het einde nog maar te zwijgen, die was helemaal fantastisch. O, ja, en ik was ook verliefd op Dimitri. Heus niet omdat hij me aan Leonardo DiCaprio liet denken met dat kapsel. Helemaal hoteldebotel zat ik voor de tv. Alles kan ik woord voor woord meepraten. Ik wist zeker dat echt alle mannen zo fantastisch zouden zijn als hij. Of nou ja, tijdens de film was hij natuurlijk niet fantastisch, omdat hij een oplichter was en zo. Maar aan het einde bleek hij ‘the good guy’ en kregen ze een happy end.

Tja, wat kan ik zeggen? Ik ben een sucker voor sprookjes met een happy end en dat van Anastasia was lang mijn favoriet.

Mijn grote ‘later als ik groot ben’-droom bestond destijds ook volledig uit een geromantiseerd beeld van Parijs. Waarin ik alleen maar waanzinnige glitterjurken zou dragen. Waarin iedereen me zou bewonderen en superaardig zou zijn. Om nog maar te zwijgen over het feit dat mensen op ieder moment in gezang konden uitbarsten, terwijl ze een soort perfect gesynchroniseerde flashmob deden.

Zucht... Het was perfect. Parijs was perfect. Ik was er heilig van overtuigd dat dát mijn toekomst zou zijn. Laten we zeggen dat ik het beeld van Parijs een beetje geromantiseerd heb. Zeg maar gerust een beetje veel.

Nu ik hier zo sta – met een jas die nog steeds drijfnat en loodzwaar is van de sneeuw, met voeten die branden van de blaren en ogen die zo gezwollen zijn van het janken dat ik wel een rode panda met liefdesverdriet lijk – voel ik me niet zo gelukkig. En laten we zeggen dat ik ook totaal niet de behoefte voel om te dansen of te zingen.

Het kan aan het jaargetijde liggen, of misschien aan het weer, maar zoals ik het nu zie, vind ik Parijs maar een grauwe bende. En de mensen zijn nog waanzinnig onaardig ook. Echt, ik was de trein nog niet uit of ik had al een boze Française achter me aan omdat ik per ongeluk op haar voet ging staan.

Oké, ik zou ook boos zijn als iemand op mijn beige suède YSL-laarzen zou gaan staan, maar ik kon er echt helemaal niets aan doen. In mijn verdediging, ik ben net na een slapeloze nacht én een treinreis van drie uur in Parijs aangekomen. Na wat ik zonder twijfel kan zeggen mijn allerergste eerste kerstdag ooit. En ik heb al wat erge eerste kerstdagen meegeemaakt. Bijvoorbeeld die keer dat mam zo'n kater had dat ze over alle cadeaus heen spuugde. Terwijl Fré echt dagen bezig was geweest met het inpakken. Of toen mam zo dronken werd dat ze per ongeluk de kerstboom omgooide. Of die keer dat Jamie...

*Ho. Stop!*

Bij het denken aan die naam schieten er weer tranen in mijn ogen. Ik kan niet aan hem denken. Ik wil het niet. Afgelopen eerste kerstdag was de allerergste eerste kerstdag ooit. Punt. Meer wil ik er ook niet over zeggen. Want nu is het voorbij.

Stiekem ben ik heel erg blij dat ze hier in Frankrijk niet aan tweede kerstdag doen.

Ik slik mijn tranen in en loop naar de metro, ondertussen onderzoek ik haastig op mijn telefoon waar ik moet zijn. Goed, Louve woont in Montmartre en mijn appartement moet ook ergens daar zijn. Waarom is het hier zo ontzettend druk? Oké, Gare du Nord is een groot station, maar het is nog supervroeg. De grote overdekte hal is geen moment stil, deels door de passagiers die in en uit de treinen stappen, deels door de vriendelijke vrouwenstem die de vertrektijden omroept. Het dak van het station is doorzichtig en vanaf hier kan ik al zien dat er een dik pak sneeuw op ligt.

Fijn, net waar ik zin in heb. Nog meer van die stomme sneeuw. Mijn dikke winterjas hangt nog in de hal bij J... Die grijze, zijden sok waaraan ik het vertik ooit nog een gedachte te verspillen.

Waarom moest ik ook zo eigenwijs zijn en mijn mooie, maar heel erg dunne wollen trenchcoat aandoen? Hier in de hal ben ik al aan het bibberen en dan ben ik nog een soort van binnen. Buiten zal het nog veel erger zijn.

Ik adem diep in en neem een loopje richting de uitgang, om daar een metro te zoeken. Al wurmend tussen de mensen door vind ik de uitgang, waar mijn oog meteen valt op een nogal raar beeld. Het is een soort rode beer met vleugels op een sokkel, maar dan een beetje abstract. En ik heb geen idee waarom het zo mijn aandacht trekt, maar ik moet er gewoon even naar kijken. En kennelijk duurt dat even nogal lang, want ik heb niet eens door dat er iemand naast me is komen staan tot diegene begint te praten.

‘Het is een “Angel Bear”, gemaakt door Richard Texier om aandacht te vragen voor de dalende ijsberenpopulatie. Indrukwekkend, hè?’

Ik kijk in de richting van de stem en zie twee donkerbruine ogen mijn kant op kijken. En met donkerbruin bedoel ik echt heel donker. Net zo donker als van die heel pure chocola waarbij je mond gewoon een beetje vertrekt als je die eet omdat die zo bitter is.

De donkerbruine ogen bevinden zich in, als ik het zelf mag zeggen, het knapste gezicht dat ik ooit heb gezien. Het is dat ik net hoorde dat er geluid uit kwam, anders zou ik denken dat dit een soort standbeeld is dat hier is neergezet om aandacht te vragen voor die engel-beer-dinges die hier voor me staat.

‘Sorry, overval ik je? Je stond er zo naar te kijken en... Excuses, mijn enthousiasme kan soms nogal ehm, plotseling op komen zwellen.’

Het perfecte gezicht lacht naar me terwijl de woorden in het Engels met een zwaar Frans accent tussen zijn volmaakte roze lippen door blijven rollen. Ik merk dat mijn mond een stukje open is gaan staan en het lukt me gewoon niet om hem weer dicht te krijgen.

‘Hallo? Oké, sorry, je vindt me vast een creep nu. Jij bent Hazel, toch? Ik ben Julien. Louve is mijn zus, ze vroeg me je te gaan halen van het station en ik herkende je aan je haar. Ik bedoel, het is ook lastig te missen. Je hebt echt een heel bijzondere kleur haar. Het is helemaal natuurlijk? Neem ik aan?’

‘Helemaal,’ is het enige wat ik kan uitbrengen. Ik geloof dat ik niet helemaal goed word. Ik kan alleen maar staren naar zijn volmaakte gezicht. Het moet door het slaapgebrek komen, dat kan gewoon niet anders. Hij lacht naar me en daarbij zie ik een prachtige rij fonkelende tanden. Ik weet het helemaal zeker. Ik ben net naar buiten gelopen, aangereden door een bus en dit is een engel die me naar de hemel komt brengen. Ik weet niet precies wat ik ooit goed gedaan heb om dit te verdienen, maar ik klaag niet.

‘Ben ik dood?’

Juliens glimlach bevriest op zijn gezicht en even lijkt hij te denken dat ik helemaal gestoord ben, maar dan legt hij een in handschoen gestoken hand op mijn arm en wrijft er even overheen.

‘Volgens mij kun jij wel een kop koffie gebruiken. Kom, dan breng ik je naar mijn zus.’

En dit is dus precies waar het altijd misgaat in films. Bloedmooie man stapt op een meisje af en vraagt haar mee te komen, waarop ze vervolgens wordt vermoord en in zeven verschillende vuilniszakken langs de snelweg wordt verspreid. Dat is ook een beetje wat door mijn hoofd gaat als Julien naar een donkerblauwe Peugeot loopt en de deur aan de passagierszijde voor me openhoudt. Terwijl ik een bedankje mompel stap ik in de auto, om vervolgens het hele stuk niets uit te kunnen brengen. Het hele stuk duurt maximaal twintig minuten, maar in de twintig minuten komen er wel honderd manieren in me op hoe ik vermoord zou kunnen worden. Om dan iedere keer voor een hele seconde naar Juliens gezicht te kijken, die onverstoorbaar meezingt met de Franse liedjes op de radio. Hij moet wel denken dat ik compleet gestoord ben. Wat ik niet ben. Heus niet.

Uiteindelijk stoppen we bij een klein straatje gemaakt van allemaal keien, aan een pleintje waar allemaal kleine terrasjes en winkeltjes zijn. Julien stapt uit en voor ik hetzelfde kan doen, komt hij aan de andere kant staan en doet hij de deur voor me open. Vliegenschvlug steekt hij een hand naar me uit om me te helpen en loopt dan voor me uit naar een grote dubbele deur, waar hij aanbelt.

Het duurt heel even voordat er iemand komt, maar als de deur opengaat voel ik de opluchting door mijn lijf trekken. Voor me staat een stralende blondine, haar haren kunstig op-

gestoken in een strakke knot, een minilijntje eyeliner langs haar wimpers en felrode lippenstift. Ze is volledig in het zwart gekleed, van haar peplum jurkje tot haar panty en glimmende Chanel-laarzen. Dit is hoe ik me een echte Française had voorgesteld en dit is hoe ik Louve ken van die paar keer dat ze in Nederland was.

‘Hazé!le!’ kirt ze. ‘*Bienvenue à Paris*, wat fantastisch dat je er bent!’

Ze legt haar sierlijke handen op mijn schouders, drukt een kus op mijn wang, waarbij ik haar subtiële en poederachtige parfum in mijn neusgaten door voel dringen. Het is heerlijk en doet me denken aan het parfum dat Frédérique altijd draagt. Ze neemt mijn hand in de hare en neemt me mee naar binnen.

‘Geen bagage?’ vraagt ze, naar Julien kijkend, die zijn schouders zwiwend ophaalt.

Shit, nu kom ik helemaal over als een onvoorbereide sukkel. Wat moeten ze wel niet denken? Ivy heeft ongetwijfeld flink over me op moeten scheppen om Louve te overtuigen. En nu sta ik hier, gekleed in een zompige jas, met uitgelopen make-up. Ik wil niet eens weten hoe mijn haar eruitziet. Ik heb verdorie niet eens een schone onderbroek mee, of andere schoenen. O, wat baal ik van deze schoenen. Ik kan amper blijven staan, zo verrekte zeer doen ze.

‘Nee, ik ben nogal overhaast vertrokken...’

‘Hmm,’ humt ze zacht. ‘Julien, wil jij het bad laten vollopen?’

Hij knikt en loopt meteen de ruimte uit. Waar ik blij om ben, want ik krijg altijd de zenuwen van heel knappe mensen. Alsof ik me dan beter moet voordoen dan ik ben of zo.

‘Kan ik je jas aannemen?’ vraagt ze me, haar handen uitstekend. Een beetje ongemakkelijk begin ik de loodzware jas van mijn lichaam te pellen. Geen makkelijk klusje, want hij kleeft

overall aan me vast. Met ietwat opgetrokken neus neemt ze hem van me aan, om me vervolgens een plekje bij de grote haard aan te wijzen. Louve loopt weg om de jas op te hangen. Of misschien gooit ze hem ook wel meteen weg. Die natte wol is toch niet meer te redden.

Ik loop naar de haard toe en ga in een van de grote leunstoelen zitten. Jemig, wat zit dit lekker. Kan ik het maken om mijn laarzen uit te schoppen en mijn voeten op de stoel te trekken?

Helaas voor mij komt Louve de kamer alweer binnen met een stapeltje droge kleren.

‘Het was, ehm, vroeg,’ antwoord ik in mijn beste Frans. ‘Sorry, ik heb vannacht niet geslapen en ik ben heel erg moe.’

‘Ivy vertelde al dat je nogal gehaast naar Parijs bent vertrokken.’ Ze werpt me een meelijwekkende blik toe. ‘Ik maak wat te eten voor je en dan kun je boven in bad en even slapen. Ik heb nog wel wat kleding voor je voor de komende dagen. Julien brengt je vanmiddag naar je appartement toe. Lijkt je dat wat?’

Ik wil knikken, maar wordt afgeleid door Julien, die de woonkamer weer binnen komt lopen, op een manier die bijna supermodelwaardig is. Hij draagt een zwarte coltrui die strak om zijn welgevormde bovenlichaam spant, een zwarte skinny jeans en grove zwarte boots, die er als nieuw uitzien. Hij haalt zijn halflange haar uit de knot waarmee het vast zat en schudt de krullen los tot ze rond zijn gezicht vallen. Het is gewoon één brok perfectie en ik kan mijn ogen niet van hem afhouden.

‘Als ze niet weer denkt dat ik haar ga vermoorden,’ hoor ik hem zeggen.

‘Dat dacht ik helemaal niet,’ antwoord ik beschaamd.

‘O, vroeg je me daarom met zo’n zielig, pruilend gezichtje of je dood zou gaan?’

Ik voel mijn gezicht kleuren en wend me snel af naar de

haard, waar ik op de zachte design chaise longue ga zitten.

‘Julien,’ waarschuwt Louve hem. ‘Laat haar met rust, ze is onze gast. Ga Etienne maar helpen met de nieuwe voorraad, ik kom vanmiddag naar de winkel.’

Julien schudt verveeld zijn haren uit zijn gezicht, rolt met zijn ogen en loopt dan de woonkamer weer uit waardoor ik alleen achterblijf met Louve.

‘Trek je niets van hem aan, *chérie*. Hij is vervelend.’

Vervelend knap ja. Schiet er door mijn hoofd.

‘Ik ga eten voor je halen, doe gerust alsof je thuis bent. Ik moet heel even naar de *boulangerie* en dan ben ik terug.’

Ik knik zachtjes, door de vermoeidheid niet helemaal in staat iets uit te brengen. Nog voor ik helemaal besloten heb te gaan liggen, zakken mijn ogen al dicht.

Amper vierentwintig uur geleden werd ik wakker in Jamies bed na een fantastische nacht samen. En nu, exact een dag later, ben ik ruim vijfhonderd kilometer van huis, in het huis van een vreemde, terwijl ik op het punt sta mijn hele leven te veranderen.

Parijs, je hebt niet alleen de sleutel van mijn hart, maar momenteel ook van mijn leven. Alsjeblieft, maak er iets moois van.